

Udtalelser af den Minister, der vil have at forhandle i et eventuelt Udvalg, og den Minister, der skal gennemføre Loven.

Jeg skal kun gøre en Bemærkning til det ærede 12te Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), der som Ordfører for det radikale Venstre vilde fremsætte den Paastand, at det, her skete, var et Brud paa en Aftale, at naar der var sluttet et Forlig, kunde Regeringen ikke stille Ændringsforslag til en bestaaende Lov inden Valgperiodens Udløb — tror jeg, det ærede Medlem mente. Jeg ved ikke af, at der foreligger nogen Aftale, hvorefter Regeringen har bundet sig til i et bestemt Tidsrum ikke at søge gennemført Ændringer, som viser sig at være ønskelige. Denne Teori om, at en Aftale, eller rettere sagt en Overenskomst, hvorved man ved gensidig Imødekommethed gennemfører et Lovforslag, skulde være bindende for en Valgperiode — hvorfor ikke for to eller tre Valgperioder? — kan jeg ikke anerkende; jeg ser ikke, hvor det ærede Medlem har faaet det fra. Det ærede Medlem skulde hellere, idet han selv udtrykkelig gjorde opmærksom paa, at der var et Flertal og et Mindretal, paa-skønne, at der fra Flertallets Side er gjort Indrømmelser overfor Mindretallet. Man maa til enhver Tid have ikke blot Ret, men ogsaa Pligt til at fremsætte et saadant Forslag, hvis man skønner, at Forholdene gør dets Fremkomst nødvendig. En Minister maa til enhver Tid være forpligtet til, naar han skønner, at der foreligger Forhold, som gør Ændringer i den bestaaende Lovgivning nødvendige, at fremsætte Forslag til saadanne for Rigsdagen, og saa bliver det naturligvis Rigsdagens Sag at tage Standpunkt til de Forslag, der er fremsat.

Jeg synes heller ikke, det ærede Medlems Udtalelser om, at disse Bestemmelser ikke kan overholdes, er helt heldige. Det er ikke heldigt, at Lovgivningsmagten, naar den giver Lovbestemmelser, siger, at de ikke kan overholdes. Det ærede Medlem talte om Krigsaarens Lovgivning og sagde, at det var blevet anført, at der her blev givet Love, som ikke kunde gennemføres i Praksis, hvilket ogsaa viste sig at være Tilfældet. Det ærede Medlem maa imidlertid ikke glemme, at det der drejede sig om Lovbestemmelser, der paalagde en stor Del af Samfundet Forpligtelser, som i mange Tilfælde stred mod almindelig Retfærdighedsfølelse. Men her er ikke Tale om nogen Forpligtelse, her er Tale om en Understøttelse, der gives til en enkelt Samfundsklasse, og gives paa visse Be-

tingelser. Det forekommer mig ikke, at Lovgivningsmagten skal sige: Disse Betingelser maa man ikke opstille, for de kan ikke opfyldes. Det burde dog være en Prøve værd, om de ikke kan opfyldes. Man maa ikke stadig vende Forholdet paa Hovedet og sige, at her kræver man noget af den Samfundsklasse, nej, man giver en Understøttelse, og giver en Understøttelse paa visse Betingelser, bl. a. den, at man skal kunne gennemføre den højst fornødne Kontrol.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Martin Olsen) sagde, at denne ekstraordinære Arbejdsløshed er en Samfundssag. Ja, det er i høj Grad en Samfundssag, deri er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem. Men jeg tror rigtignok ikke, man kan sige, at hele Samfundet er Aarsag til, at der findes ekstraordinær Arbejdsløshed. Det gælder i dette Spørgsmaal som i saa mange økonomiske Spørgsmaal, at Forholdet mellem Tilbud og Efterspørgsel gør sig gældende, og i mangfoldige Fag er det saaledes, at naar der findes ekstraordinær Arbejdsløshed, skyldes det, at der er opstillet saadanne Betingelser med Hensyn til Arbejdstid og Arbejds løn, at de ikke kan opfyldes. Derfor er det et Tilbud, her er givet af Samfundsmagten, og det maa være fuldt berettiget, at man ogsaa stiller visse Betingelser.

Sluttelig skal jeg overfor det ærede 12te Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) sige, at naar han talte om de 3 smaa Mænd — jeg forstaar, at man tænker paa, at i Virksomheder, der kun beskæftiger 3 Mand, skal der ikke gives Bidrag til Arbejdsløshedsfonden —, saa lyder det meget godt med at skære af franeden og lade dem, man kalder de store, betale; men det rammer ikke det, der er Princippet i denne Bidragsydelse til Arbejdsløshedsfonden. Princippet er, at enhver Virksomhed, stor eller lille, der drives saaledes, at den forudsætter en stor Reserve af Arbejds-kraft og derfor egentlig baade er baseret paa og selv er med til at skabe Arbejdsløsheden — at enhver saadan Virksomhed skal yde Bidrag i samme Udstrækning, som den er med til at skabe Arbejdsløshed. Herunder falder jo alle Sæsonvirksomheder og ogsaa de Virksomheder, der drives paa en saadan Maade, at man til Tider suger Arbejds-kraft til sig for i næste Øjeblik at kaste den ud igen. Det kan være meget rigtigt, at det er fortrinnsvis store Virksomheder, men det er ingenlunde rigtigt, at mindre Virksomheder ikke ogsaa kan være med til paa den Maade at skabe Arbejdslø-